

EUROPEAN COURT OF HUMAN RIGHTS
COUR EUROPÉENNE DES DROITS DE L'HOMME

AVRUPA İNSAN HAKLARI MAHKEMESİ

İKİNCİ BÖLÜM

KABUL EDİLEBİLİRLİK HAKKINDA KARAR

Başvuru no. 59434/10

Haşmet SENDAN ve Kadriye SENDAN / Türkiye

Başkan,

Valeriu Grițco,

Hâkimler,

Egidijus Kūris,

Darian Pavli,

ve *Bölüm Yazı İşleri Müdür Yardımcısı* Hasan Bakırcı'nın katılımıyla 27 Ağustos 2019 tarihinde Komite olarak toplanan Avrupa İnsan Hakları Mahkemesi(İkinci Bölüm),

Yukarıda anılan 7 Eylül 2010 tarihli başvuruyu göz önüne alarak,
Davalı Hükümet tarafından sunulan görüşleri dikkate alarak
Gerçekleştirdiği müzakerelerin sonucunda aşağıdaki kararı vermiştir:

OLAYLAR

1. Başvuranlar Haşmet Sendan ve Kadriye Sendan sırasıyla 1946 ve 1959 doğumlu birer Türk vatandaşı olup İstanbul'da ikamet etmektedirler.

© T.C. Adalet Bakanlığı, 2019. Bu gayri resmi çeviri, Adalet Bakanlığı, İnsan Hakları Dairesi Başkanlığı tarafından yapılmış olup, Mahkeme açısından bağlayıcılığı bulunmamaktadır. Bu çeviri, davanın adının tam olarak belirtilmiş olması ve yukarıdaki telif hakkı bilgisiyle beraber olması koşulu ile Adalet Bakanlığı, İnsan Hakları Dairesi Başkanlığına atıfta bulunmak suretiyle ticari olmayan amaçlarla alıntılanabilir.

2. Türk Hükümeti (“Hükümet”) kendi görevlisi tarafından temsil edilmiştir.

A. Davanın Koşulları

3. Davanın konusu, taraflarca ifade edildiği şekliyle aşağıdaki gibi özetlenebilir:

1. Davanın Geçmişi

4. Başvuranlar, özel bir banka olan Türkiye İmar Bankası T.A.Ş.’a (bundan böyle “İmarbank” olarak anılacaktır) bağlı olan offshore bir bankada hesap sahipleriydiler. Başvuranların hesapları belirtilmeyen bir tarihte İmarbank’ın ulusal hesaplarına transfer edilmiştir.

5. Bankalar Düzenleme ve Denetleme Kurulu (bundan böyle “Kurul” olarak anılacaktır) 3 Temmuz 2003 tarihli kararı ile (no 1085), Bankalar Kanunu’nun(4389 sayılı Kanun) 14(3) maddesi uyarınca İmarbank’ın bankacılık lisansını kaldırmıştır. Kurul kararında İmarbank’ın yükümlülüklerini yerine getiremediğini, gerekli tedbirleri almadığını ve faaliyetlerinin devamının mudilerin haklarının yanı sıra finansal sistemin güvenliğini ve istikrarını da tehlikeye atacağını belirtmiştir. Bu karar doğrultusunda, aynı Kanun’un 16(1) maddesi uyarınca bankanın yönetimini ve kontrolü Tasarruf Mevduatı Sigorta Fonuna (bundan böyle “Fon” olarak anılacaktır) devredilmiştir.

6. İmarbank’a ile ilgili alınacak bir takım eylemlere ilişkin olan 5021 sayılı Kanun 16 Aralık 2003 tarihinde yürürlüğe girmiştir. Bu Kanun, Bakanlar Kurulunca belirlenecek usuller doğrultusunda İmarbank mudilerinin tasarruf mevduatlarının geri ödeneceğini öngörmüştür. 5021 sayılı Kanun’un 1. maddesi, bankanın Devlet tarafından devralınmasından bir ay önce offshore bankalardan İmarbank’a transfer edilen hesapların da

dâhil olduğu bazı hesaplara geri ödemenin yapılmayacağını öngörmüştür (bk. aşağıdaki 20. paragraf).

7. Bakanlar Kurulu 3 Ocak 2004 tarihli (no. 2003/6668) kararı ile İmarbank mudilere yapılacak olan geri ödemelerinin usullerini düzenlemiştir. Söz konusu kararın 3(a)(1) maddesi, offshore hesapların mudilerine ödeme yapılmayacağını öngörmüştür (bk. aşağıdaki 21. paragraf).

8. Fon, Bakanlar Kurulunun kararı doğrultusunda mudilerin isimlerine Devlet bankası olan Ziraat Bank'ta hesaplar açarak mudilere geri ödeme yapmaya başlamıştır. Söz konusu geri ödeme, mudilerin "ibra ve taahhüt belgesi" başlıklı bir belge imzalaması koşulu ile yapılmıştır. Mudiler, bu tür belgeleri imzalayarak Devlet yetkililerini tüm borçlardan ibra etmiş ve bankaya yatırılan tasarruflar ve bunun üzerinden tahakkuk etmiş faizleri ile ilgili her türlü fazlaya dair haklarından feragat etmişlerdir.

9. Türkiye Anayasa Mahkemesi 5021 sayılı Kanun'un offshore hesaplara ödeme yapılmamasını öngören 1. maddesini 4 Mayıs 2005 tarihinde kaldırmıştır. Ardından, Danıştay 8 Temmuz 2005 tarihinde Bakanlar Kurulunun kararında bu konu ile ilgili olan 3 (a)(1) maddesini kaldırmıştır.

10. Bakanlar Kurulu, 3 Temmuz 2006 tarihinde 2003/6668 sayılı kararında birçok değişiklik yapmıştır. Bu değişiklikler doğrultusunda, hesapları offshore bankalardan transfer edilen kişiler de diğer mudiler gibi aynı geri ödeme şartlarından yararlanabilecekti. Bu bağlamda, kararda belirtilen yöntemler doğrultusunda hesaplanacak olan ana mevduatlar ve faizler ilgili kişiye gerekli belgeleri imzalaması halinde geri ödenecekti.

2. Başvuranlar tarafından açılan yargılamalar

11. Başvuranların bankada bulunan mevduatları İmarbank'ın Fona devredildiği sırada yaklaşık 205 milyar eski Türk lirasına tekabül etmekteydi.

12. Başvuranlar, 2003/6668 sayılı Bakanlar Kurulu kararının iptal edilmesi amacıyla ve bankanın Fona devredildiği tarihe kadar banka hesaplarına uygulanan en yüksek faiz oranı temelinde hesaplanacak faizi ile birlikte 205 milyar eski Türk lirası tazminat talep ederek 23 Şubat 2004 tarihinde dava açmışlardır. Başvuranlar, söz konusu meblağ ile yüksek oranın ödeme gününe kadar uygulandığı faizin kendilerine ödenmesini talep etmişlerdir. Başvuranlar, ek olarak, 2003/6668 sayılı kararın temelini teşkil eden 5021 sayılı Kanun'un 1. maddesinin hukuka aykırı olduğunu öne sürerek anayasaya aykırılık itirazında bulunmuşlardır.

13. Danıştay, 21 Şubat 2006 tarihinde başvuruların davasını kabul etmiştir. 5021 sayılı Kanun'un 3(a)(1) maddesinin davaya konu olan hükümlerinin ve daha sonra Bakanlar Kurulunun kararının iptal edilmesi ışığında ulusal mahkeme idarenin başvuruların kaybını tazmin etmekle yükümlü olduğuna hükmetmiştir. Ulusal mahkeme Fonun başvurulara davanın açıldığı tarihten itibaren hesaplanan yasal faiz ile birlikte 205.000 yeni Türk lirası ödemesi gerektiğine karar vermiştir.

14. Danıştay İdari Dava Daireleri Genel Kurulu (bundan böyle "Genel Kurul") 19 Ekim 2006 tarihinde bu kararı bozmuştur. Genel Kurul, Bakanlar Kurulunun 2003/6668 sayılı kararında yapılan değişiklikler sonrasında, başvuruların Fon tarafından geri ödeme yapılması imkânına sahip olduklarına karar vermiştir. Danıştay İdari Dava Daireleri Genel Kurulu, Danıştayın davayı yeni durumu göz önünde bulundurarak değerlendirmesi gerektiğini belirtmiştir.

15. Fon, 23 Kasım 2006 tarihinde başvuruların daha önce İmarbak'ta bulunan 205.000 yeni Türk lirası mevduatları ve 26.000 yeni Türk lirası faizi içerecek şekilde başvurular adına Ziraat Bank'ta açılan hesaplara 231.000 yeni Türk lirası yatırmıştır. Bankanın Kurula devredildiği tarihten önceki son üç gün içinde en büyük beş bankada uygulanan %38'e denk gelen faiz oranı söz konusu hesaplara uygulanmıştır. Bankanın devredildiği tarihten başvuruların Ziraat Bank'ta bulunan hesaplarının vade sonu

tarihine kadar, uygulanan faiz oranı Tüketici Fiyatları Endeksi'ni baz almıştır. Başvuranlar gerekli belgeleri imzalamış ve söz konusu meblağı almışlardır.

16. Bir diğer taraftan, başvuranlar kalan taleplerine ilişkin olarak Devlet kurumları aleyhinde dava açma ya da davaları sürdürme haklarından feragat etmelerini öngören hükmün iptal edilmesi talebiyle 2007 yılında belirtilmeyen bir tarihte Danıştay nezdinde ayrı dava açmışlardır. Danıştay, 8 Mayıs 2009 tarihinde davaya konu olan maddenin zaten daha önceden 2009 yılında verdiği bir kararla kaldırıldığını belirterek söz konusu hususta hüküm vermemeye karar vermiştir.

17. Danıştay 2 Aralık 2009 tarihinde söz konusu hususun çözüldüğünü ve Fonun yaptığı geri ödemeyle başvuranların zararlarının tazmin edildiği dolayısı ile başvuranların tazminat taleplerine ilişkin olarak karar verme gereği olmadığını kaydetmiştir. Ek olarak, Danıştay başvuranların ana meblağa uygulanan faize ilişkin olan taleplerini reddetmiştir.

18. Başvuranlar, özellikle uygulanan faiz oranı nedeniyle kendilerine yapılan geri ödemenin gerçek kayıplarını karşılamadığını tekrar öne sürerek söz konusu karar aleyhinde temyize gitmiştir.

19. Genel Kurul, 27 Mayıs 2010 tarihinde kararı onamıştır. Temyiz mahkemesi 24 Şubat 2011 tarihinde başvuranların düzeltme talebini reddetmiştir.

B. İlgili İç Hukuk

20. 16 Aralık 2003 tarihinde yürürlüğe giren İmarbank ile ilgili yapılacak bazı eylemlere ilişkin 5021 sayılı Kanun'un geçici 1. maddesi ile 1. maddesi uyarınca, Fon, hesapları kendi bankalarına transfer edilen mudilerine tasarruf mevduatlarının, söz konusu mevduatların tasarruf mevduat sigortası tarafından karşılandığı ölçüde geri ödemesini yapacaktır. Yatırılan meblağa bağlı olarak taksit halinde yapılacak ödemeler, bu

ödemelere uygulanacak olan faiz oranları ve ek olarak geri ödeme yapılacak olan mudilerden talep edilen belgelere ilişkin hususlar gibi geri ödeme usulleri Kurul tarafından düzenlenecekti.

Türkiye Anayasa Mahkemesi tarafından 4 Mayıs 2005 tarihinde iptal edilen 1. maddenin 2. fıkrasına göre bankanın Fona transferinden önceki bir ay içinde hesapları offshore bankasından İmarbank'ın ulusal şubelerine transfer edilen kişilere geri ödeme yapılmayacaktı.

21. Bakanlar Kurulunun 3 Ocak 2004 tarihli kararı (no. 2003/6668) 5021 sayılı Kanun doğrultusunda geri ödemelerin usullerini düzenlemiştir. Söz konusu karar, İmarbank'ta bulunan tasarruf mevduatlarının ve bankanın Devlet tarafından devralındığı tarih olan 3 Temmuz 2003 tarihine kadar beş en büyük banka tarafından uygulanan faiz oranları temelinde hesaplanan faizlerinin mudilere ödenmesini öngörmüştür (6. ve 9. maddeler). Geri ödenecek meblağlar mudilerin adlarına açılan vadeli hesaplara zamanla yatırılacak olup Tüketici Fiyat Endeksi temelinde hesaplanan faiz söz konusu hesapların vade sonuna kadar bu meblağlara uygulanacaktı (7. ve 8. maddeler). Söz konusu ödeme, mudilerin mevduatlarının kullanımına dair herhangi bir kısıtlama olmadan alacaklarının hepsini aldığını ve yapılan ödemelere ilişkin olarak herhangi bir talepte bulunma haklarından feragat ettiklerini belirten "ibra ve taahhüt belgesi" imzalamaları şartı ile yapılacaktı. Söz konusu karar, ayrıca, mevduatların Ziraat Bank'a devredildiği tarihe kadar doğan meblağlara ve kararda belirtilen usuller doğrultusunda yapılan ödemelere ilişkin taleplerin İmarbank'ı ve iflas durumu halinde ise İmarbank iflas masasını muhatap alacağını öngörmüştür.

Danıştayın 8 Temmuz 2005 tarihli kararı ile ilgili hükmün (madde 3(a) (1)) iptal edilmesinden önce, Bakanlar Kurulu offshore bankalardan İmarbank'a devredilen hesapları, geri ödeme yapılan hesapların dışında tutmuştur.

ŞİKÂYET

22. Başvuranlar, Sözleşme'ye Ek 1 No.lu Protokol'ün 1. maddesine dayanarak İmarbank'ta bulunan hesapları için uygulanan geri ödeme usulleri dolayısıyla mal ve mülk dokunulmazlığı haklarını ihlal ettiğini ileri sürmüşlerdir.

HUKUKİ DEĞERLENDİRME

23. Başvuranlar, Sözleşme'ye Ek 1 No.lu Protokol'ün 1. maddesi kapsamında Fonun kendilerine ödenen meblağlara uyguladığı faiz oranlarının ilgili mevzuat uyarınca hesaplanmadığı gerekçesiyle mal ve mülk dokunulmazlığı haklarını ihlal ettiği hususunda şikâyette bulunmuşlardır. Bu bağlamda, başvuranlar, kendilerine uygulanan geri ödeme şartlarının diğer mudilerle aynı hale gelmesi ancak 2003/6668 sayılı kararda 3 Temmuz 2006 tarihinde yapılan değişiklikler sonrasında mümkün olduğunu ve bu nedenle kendilerine yapılan geri ödemede gecikme yaşandığını ileri sürmüşlerdir. Ek olarak, başvuranlar kendilerine geri ödeme yapılmaları için belge imzalamak zorunda tutulmalarından ve söz konusu feragatı içeren hükmün iptal edilmesine rağmen Danıştayın taleplerinden feragat etmeleri gerekçesiyle başvuruların davalarını reddetmesinden şikâyetçi olmuşlardır.

24. Hükümet, ilk olarak, Hükümete göre 2003/6668 sayılı Bakanlar Kurulu Kararında öngörüldüğü gibi, başvuranların şikâyeti bakımından etkili bir hukuk yolu olan İmarbank'ın iflas masası aleyhinde dava açmadıkları gerekçesiyle başvuruların iç hukuk yollarını tüketmediklerini savunmuştur. Bu bağlamda Hükümet, İmarbank'ın mudileri tarafından bankanın iflas masası aleyhinde açılan davalara ilişkin Yargıtayın çeşitli kararlarını Mahkemeye ibraz etmiştir. Söz konusu bu davalar sonucunda mudilerin fazlalığa ilişkin talepleri karşılanmıştır. Hükümet, başvurunun,

yapılan ödemelerden dolayı başvuruların mağdur sıfatı taşıması gerekçesiyle kişi bakımından bağdaşmaz ve başvuruların meşru bir beklentisi olmaması dolayısıyla ise konu bakımından bağdaşmaz olduğunu öne sürmüştür. Son olarak, Hükümet başvurunun, başvurulara toplam 231.000 yeni Türk lirası ödendiği gerekçesiyle açıkça dayanaktan yoksun olduğunu kaydetmiştir. Başvuruların tüm mevduatları kendilerine 26.000 yeni Türk lirası faizi ile beraber olarak ödenmiştir. Bu bağlamda, Hükümet, bankanın Fona devredildiği sırada, İmarbank'ın varlıklarının yükümlülüklerini karşılamadığını kaydetmişlerdir. Eğer Devlet söz konusu duruma müdahalede bulunmasaydı, başvuruların mevduatlarının ödemelerini alması mümkün olmayacaktı. Hükümet, bu doğrultuda, ilgili müdahalenin diğer hak sahiplerinin haklarını, mali sistemin istikrarını ve güvenilirliğini korumak adına yapıldığını ve gözetilen amaç yönünden orantılı olduğu sonucuna varmıştır.

25. Mahkeme, başvuru her halükarda aşağıda belirtilen sebepler dolayısıyla kabul edilmez olduğundan dolayı iç hukuk yollarının tüketilmemesine ve uygulamanın Sözleşme'ye Ek 1 No.lu Protokol'ün 1. maddesine uygun olup olmadığı konusunda bir inceleme yapmayı gerekli görmemektedir (bk. *Çulha ve Diğerleri/Türkiye* (k.k.), no. 7023/07 ve diğer 22 başvuru, 15 Mayıs 2018).

26. Mahkeme, ilk olarak, Sözleşme'ye Ek 1 No.lu Protokol'ün 1. maddesinin yapısı ile burada belirtilen üç ilkeye ilişkin yerleşik içtihadına atıfta bulunmaktadır (bk., diğer kararların yanı sıra, *Lekić/Slovenya* [BD], no. 36480/07, § 91, 11 Aralık 2018). Mahkeme, somut davada varlıklarının yükümlülüklerini karşılayamadığı ve idarenin gerekli tedbirleri almadığı (bk. yukarıdaki 5. paragraf) İmarbank'ın Devlet tarafından ülkenin bankacılık sektörünü kontrol altına almak için bir tedbir olarak devralındığını gözlemlemektedir. Sonuç olarak, başvuruların hesapları, mevduatları ve tahakkuk etmiş faizleri ile birlikte Fona transfer edilmiş olup ardından başvurulara Devlet makamlarını tüm borçlardan ibra eden bir

belgeyi imzalamaları şartıyla tasarruf mevduatları ödenmiştir. Bu amaçla tasarruf mevduatlarının bir Devlet bankasında başvuranların isimleri altında açılan hesaplarda bloke edilmiştir. Mahkeme, başvuranların sermayeleri üzerinde tasarruf haklarını kısıtlayan bu tedbirin mülkün kullanılmasının kontrolünü teşkil ettiği kanaatindedir. Dolayısıyla, Sözleşme'ye Ek 1 No.lu Protokol'ün 1. maddesinin 2. fıkrası somut davaya uygulanabilir (bk. *Erdem ve Egin-Erdem/Türkiye* (k.k.), no. 28431/06 ve diğer 4 karar, 17 Kasım 2009).

27. Sözleşme'ye Ek 1 No.lu Protokol'ün 1. maddesinin 2. fıkrasının, aynı maddenin ilk cümlesinde belirtilen ilke ışığında değerlendirilmesi yerleşik içtihatla bulunmaktadır. Sonuç olarak, bir müdahalenin toplumun kamu yararının gereklilikleri ile bireysel temel hakların korunması şartları arasında “adil denge” sağlaması gerekmektedir. Söz konusu bu dengenin sağlanması hususu 1. maddenin genel yapısına ve aynı maddenin ikinci fıkrasına yansıtılmıştır: kullanılan yollar ve izlenilen amaç arasındaki orantılılık ilişkisi makul olmalıdır. Bu şartın karşılanıp karşılanmadığı belirlenirken, Mahkeme icra araçlarını seçmede ve icranın sonuçlarının söz konusu kanunun amacını yerine getirebilmek için kamu yararı yönünden meşru olup olmadığını belirlemede Devletin geniş bir takdir hakkı yetkisi tanımaktadır (bk, diğer kararlar arasında, *Chassagnou ve Diğerleri/Fransa* [BD], no. 25088/94 ve diğer 2 başvuru, § 75, AİHM 1999-III).

28. Geniş takdir yetkisi ile ilgili hususlarda Mahkeme, neyin kamu yararına olup olmadığına karar verme konusunda karar açıkça makul bir temelden yoksun olmadığı müddetçe Devlet yetkililerinin kararına saygı duyacaktır (bk. *Benet Czech, spol. s r.o./Çek Cumhuriyeti*, no. 31555/05, § 36, 21 Ekim 2010, ve burada anılan davalar).

29. Mahkeme, somut davada davaya konu olan müdahalenin, yani Devlet makamlarının başvuranların tasarruf mevduatlarının geri ödemesine daha önce İmarbak ile kararlaştırılan faiz oranının uygulamamasının, 5021 sayılı Kanun ve daha sonra İmarbak'ın mudilerine yapılacak olan geri

ödemelerin usullerini belirleyen 2003/6668 sayılı Bakanlar Kurulu kararı temelinde yapıldığını ve mali istikrarı koruma olan genel çıkarı gözettiğini not etmektedir.

30. Söz konusu müdahalenin orantılılığı hakkında, Mahkeme, Fon tarafından İmarbank mudilerine yapılan geri ödeme şeklinin bankanın tüm borçlarını kapatmaya yetmeyecek bir finansal kaynağa sahip olduğu göz önünde bulundurarak mudilerin taleplerini (bk. *Erdem ve Egin-Erdem*, yukarıda anılan) adil şekilde yönetme amacı taşıdığını düşünmektedir (bk, bu davaya uygulanabildiği ölçüde, *Saggio/İtalya*, no. 41879/98, § 35, 25 Ekim 2001). Bu bağlamda, başvuranlara İmarbank'ın Fona devredildiği sırada 205 milyar eski Türk lirasına tekabül eden mevduatları karşılığında toplam 231.000 yeni Türk lirası ve ek olarak kısmen beş en büyük banka tarafından uygulanan ortalama faiz oranları ve kısmen Tüketici Fiyat Endeksi baz alınarak hesaplanan faiz olarak ise 26.000 yeni Türk lirası ödenmiştir. Mahkeme, başvuranlara yapılan geri ödemede offshore hesaplarına yapılacak geri ödemelere ilişkin düzenlemede gerçekleşen değişiklikler dolayısıyla gecikme yaşandığını kabul etmekle beraber, söz konusu gecikmenin yol açmış olabileceği enflasyonun negatif etkilerinin Tüketici Fiyat Endeksini temel alan faizin başvuranlara ödenmesi ile dengelendiği görüşündedir. Bu bağlamda, Mahkeme ek olarak, başvuranların İmarbank'ın devredilmesinden önce uyguladığı faiz oranlarını Devlet makamları tarafından baz alınsaydı kendilerine geri yatırılması gereken toplam meblağın ne kadar olduğunu belirtmediklerine ya da Fon tarafından uygulanan faiz oranları dolayısıyla iddia edilen kayıplarına ilişkin herhangi bir detay sunmadıklarına dikkat çekmektedir.

31. Mahkeme, başvuranlar tarafından imzalanan belgede yer alan feragat hükmünün iptal edilmesini, Danıştayın başvuranların davasının feragat gerekçesi yerine yapılan geri ödemenin başvuranların zararlarını karşılaması (bk. yukarıdaki 17. paragraf) gerekçesiyle sonuca kavuşturulmuş olduğunu tespit etmesi dolayısıyla alakalı bulmamaktadır. Bu bağlamda Mahkeme,

Bakanlar Kurulunun 2003/6668 sayılı kararı uyarınca başvuruların fazlalara ilişkin talepleri bakımından İmarbank'ı ya da İmarbank iflas masasını muhatap alabileceğini kaydetmektedir. Ancak, başvurular Ziraat Bank'ta açılan hesaplarına yatırılan meblağı ilk öğrendikleri zaman ya da Danıştayın davaları hakkında bir hüküm vermeme kararını vermesinin ardından herhangi bir dava açmamıştır.

32. Son olarak, Mahkeme Devletlerin özel şirketlerin borçlarından ya da idarecileri tarafından işlenen kusurlardan doğrudan sorumlu tutulamayacaklarını yinelemektedir (bk. *Kotov/Rusya* [BD], no. 54522/00, § 116, 3 Nisan 2012). Ek olarak, başvurular özel bir bankaya paralarını yatırarak bu bankadaki olabilecek idare hataları ve hatta dolandırıcılık gibi bazı riskleri kabul etmektedirler. Mahkeme, somut davada Devlete İmarbank'ın yetersiz kaynaklarından dolayı hukuki sorumluluk yüklenmesini gerektirecek ek bir unsur bulunmadığı kanaatindedir (bk. *Ališić ve Diğerleri/ Bosna-Hersek, Hırvatistan, Sırbistan, Slovenya ve /Makedonya Eski Yugoslav Cumhuriyeti* [BD], no. 60642/08, § 115, AİHM 2014; söz konusu yükümlülüğün ortaya konulması için dikkate alınması gereken unsurlar için ayrıca bakınız *Anokhin/Rusya* (k.k.), no. 25867/02, 31 Mayıs 2007).

33. Mahkeme, yukarıdaki hususlar ışığında ve toplumun genel yararı ile başvuruların ve başvurular ile aynı durumda bulunan tüm şahısların mülkiyet hakları arasında adil bir denge sağlama ihtiyacı göz önünde bulundurularak; ulusal mahkemelerin İmarbank'ın mudilerine geri ödeme yaparken seçtikleri yöntemin gözetilen genel yararın sağlanması bakımından uygun olduğunu değerlendirmektedir (bk., bu davaya uygulanabildiği ölçüde, *Trajkovski/Makedonya Eski Yugoslav Cumhuriyeti* (k.k.), no. 53320/99, AİHM 2002 IV, VE *Molnar Gabor/Sırbistan*, no. 22762/05, § 50, 8 Aralık 2009). Mahkeme, bu doğrultuda, başvuruların bireysel ve aşırı yüke maruz kaldıklarının söylenemeyeceğini tespit etmiştir.

34. Dolayısıyla, başvuru açıkça dayanaktan yoksun olup, Sözleşme'nin 35 §§ 3 ve 4 maddesi uyarınca reddedilmesi gerekmektedir.

Bu gerekçelerle, Mahkeme, oy birliğiyle,

Başvurunun kabul edilemez olduğuna *karar vermiştir*.

İşbu karar, İngilizce olarak tanzim edilmiş olup, 19 Eylül 2019 tarihinde yazılı olarak bildirilmiştir.

Hasan Bakırcı
Yazı İşleri Müdür Yardımcısı

Valeriu Grițco
Başkan